

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně Nejvyšší státní zástupkyně, Brno, Jezuitská 4, proti žalovanému Magistrátu města Hradec Králové, Hradec Králové, Československé armády č. 408, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2002, čj. 78199/2002/SD1/Mil, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2006, čj. 30 Ca 32/2005 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Hradec Králové, odbor stavební a dopravní, povolil kolaudačním rozhodnutím ze dne 30. 12. 2002, čj. 78199/2002/SD1/Mil, užívání stavby „Prodejna uměleckých předmětů s barem u rodinného domu čp. 658 v ulici U. na pozemku p. č. 934/112 a parkovacích stání na pozemku p. č. 934/34 v H.“.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou [§ 66 odst. 2) s. ř. s.] u Krajského soudu v Hradci Králové. Návrh odůvodnila tím, že stavební povolení a dodatečné povolení stavebních úprav, na jejichž základě došlo k realizaci předmětné stavby, zrušil Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 9. 5. 2003, čj. 30 Ca 10/2003 - 38. Kolaudační rozhodnutí, vydané stejným orgánem dne 30. 12. 2002, jímž bylo povoleno stavbu užívat, zůstalo v platnosti, byť bylo rovněž vydáno v rozporu se zákonem. Žalobkyně pak měla za to, že bez odstranění kolaudačního rozhodnutí by byl citovaný zrušující rozsudek krajského soudu zcela formálním aktem.

Krajský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 31. 1. 2006, čj. 30 Ca 32/2005 - 28, napadené kolaudační rozhodnutí zrušil. Konstatoval, že parcelu č. 934/34 je nutno považovat za stavební pozemek rodinného domu čp. 658, stojícího na parcele č. 2934, bez ohledu na jeho dělení. Žalovaný závažným způsobem pochybil, jak bylo zjištěno v jiném řízení i u stavebního povolení, a tato skutečnost se projevila i v napadeném kolaudačním rozhodnutí. Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí o povolení užívání stavby jako nezákonné, neboť i při kolaudaci je žalovaný povinen řídit se ustanovením § 138a odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a limity stanovenými § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška OPT“). Správní orgány postupovaly v rozporu i s tehdy platným § 139 písm. c) stavebního zákona, který vyložily a aplikovaly naprosto nepřijatelným způsobem. Stejně tak správní orgány pochybily při posuzování účastenství u vlastníků sousedních nemovitostí v řízení o povolení užívání stavby, absolutizovaly technickou stránku věci a posuzovaly sousedství jen s ohledem na společné hranice parcel podle parcelních čísel. Již ve stavebním řízení mělo být jednáno jako s účastníky i s vlastníky sousedních nemovitostí, a to i přes provedené dělení pozemků.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že nedošlo k porušení § 50 odst. 8 vyhlášky OPT. Krajský soud totiž nesprávně vyložil a aplikoval pojem „pozemek se stavbou rodinného domu“. Stavba prodejny uměleckých předmětů s barem stojí na pozemku, který byl v době ukončení kolaudačního řízení zapsán v katastru nemovitostí jako p. č. 934/112, zatímco rodinný dům čp. 658 stojí na odlišném pozemku - zapsaném v katastru nemovitostí jako p. č. 2934. Jednotlivé pozemky vznikly dělením podle geometrického plánu, kdy pozemek p. č. 2934 vznikl oddělením od pozemku p. č. 934/34 (původní stavební parcela pro rodinný dům) a pozemek p. č. 934/112 vznikl oddělením od pozemku p. č. 934/34. Z výpisu z listu vlastnictví, předloženého ve správním řízení, plyne, že pozemky byly takto zapsány v katastru nemovitostí již před zahájením stavebního řízení a stěžovatel byl proto povinen respektovat tuto skutečnost a zohlednit existenci nových pozemků. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že stavebním pozemkem rodinného domu čp. 658 byla a je parcela p. č. 934/34, neboť tuto skutečnost soud chybně dovodil ze stavu před dělením pozemku. Stěžovatel je přesvědčen, že pro definování pozemku se stavbou rodinného domu není relevantní napojení inženýrských sítí rodinného domu ani název nově vybudované stavby, ale skutečný stav rozdělení pozemků. Krajský soud tak podle stěžovatele odmítl respektovat skutečnost, že k dělení pozemku p. č. 934/34 došlo před zahájením stavebního řízení o povolení předmětné stavby.

Stěžovatel odkázal i na § 46 zákona č. 70/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle nějž se při vydání rozhodnutí vychází ze stavu existujícího v době rozhodnutí. Opačný přístup a výklad by pak vedl k absurdním závěrům a k porušení § 20 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“). Pozemek a stavba a na něm stojící mohou být samostatným předmětem právních vztahů a jejich právní osud

tak nemusí být shodný se stavbou rodinného domu. Pozemek, na němž stojí rodinný dům, a pozemek, na němž stojí předmětná stavba, jsou od sebe odděleny pozemkem p. č. 934/113, který vlastní A. H. Pozemky p. č. 934/112 a p. č. 2934 od sebe byly v době stavebního řízení, v době řízení o dodatečném povolení stavebních úprav a v době vydání kolaudačního rozhodnutí odděleny pozemkem, vlastněným osobou odlišnou od vlastníka pozemku, na němž je předmětná stavba umístěna. S tímto faktem se krajský soud podle stěžovatele nevypořádal v napadeném rozsudku, ani v předcházejícím rozsudku, jímž bylo zrušeno odpovídající stavební povolení. Stavební úřad byl podle stěžovatele povinen zohlednit tuto skutečnost ve stavebním řízení a v řízení o dodatečném povolení stavby při výkladu pojmu „sousední pozemky a stavby na nich“ a při vymezení účastníků stavebního řízení. Pojmem sousední pozemky a stavby na nich se podle tehdy účinného znění § 139 písm. c) stavebního zákona rozuměly pozemky mající společnou hranici s pozemkem, který byl předmětem správního řízení vedeného podle stavebního zákona, a stavby na postavené těchto pozemcích. Uvádí-li krajský soud, že stěžovatel nesprávně úzce dle doslovného znění interpretoval a aplikoval § 139 písm. c) stavebního zákona a nepřihlédl k jednotě vlastnické držby, není jeho argument případný s ohledem na odlišného vlastníka. Navíc není podle stěžovatele namístě aplikovat v daném případě § 8 odst. 2) vyhlášky OPT, stanovící vzájemné odstupy staveb, neboť toto ustanovení se týká pouze odstupu vzdálenosti rodinných domů.

Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že napadený rozsudek nedostatečně a nesrozumitelně odůvodnil, a to především v části hodnotící neurčitost kolaudačního rozhodnutí. Podle stěžovatele není přesně zřejmé, v čem krajský soud spatřuje neurčitost kolaudačního rozhodnutí, které má veškeré náležitosti vyplývající z obecně závazných právních předpisů. Z vymezení stavby v kolaudačním rozhodnutí je zřejmé, že umožňuje užívání celé stavby – zčásti povolené stavebním povolením a zčásti rozhodnutím o dodatečném povolení stavebních úprav. Stavebně technicky byla stavba vymezena podle ověřené projektové dokumentace. Výtka krajského soudu k zásahu do ověřené dokumentace stavby obyčejnou tužkou rovněž není správná, neboť úprava je obsažena v pozdější dokumentaci, ověřené v dodatečném povolení stavebních úprav. Správné není ani hodnocení žalobní námitky, spočívající v poukazu na neurčitost vymezení stavby, jejíž užívání je kolaudačním rozhodnutím povoleno. Jak již bylo shora uvedeno, pozemky uvedené ve výroku rozhodnutí byly zapsány v katastru nemovitostí ještě před zahájením stavebního řízení.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu i to, že se nezabýval procesní situací vzniklou v důsledku vrácení věci k dalšímu řízení. Stěžovatel totiž po zrušení stavebního povolení zahájil obnovené kolaudační řízení, které přerušil do doby rozhodnutí o předběžné otázce, kterou je řízení o udělení výjimky podle § 8 odst. 2 vyhlášky OPT. Vydáním kasační stížností napadeného rozsudku tak bude kolaudační řízení vedeno duplicitně. Rozhodl-li krajský soud o vrácení věci správnímu orgánu, přestože tomuto postupu bránila překážka zahájeného řízení, měl tuto skutečnost zohlednit při svém rozhodování.

Stěžovatel nesouhlasí ani s vypořádáním žalobních námitek o nedostatku aktivní žalobní legitimace žalobkyně. Domnívá se přitom, že nebyl dán závažný veřejný zájem na zrušení kolaudačního rozhodnutí, a to především s ohledem na obnovené kolaudační řízení, v němž měla být zjednána případná náprava. Krajský soud měl při hodnocení

ohrožení veřejného zájmu přihlédnout i ke kladným stanoviskům dotčených orgánů státní správy k udělení výjimky.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku, o němž Nejvyšší právní soud rozhodl samostatně usnesením ze dne 24. 7. 2006, čj. 8 Afs 27/2006 - 62.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje rozsudek krajského soudu za zákonný a nesouhlasí s důvody uvedenými stěžovatelem. Jednotlivé kasační námitky podle ní obsahují pouze polemiku s právním názorem krajského soudu bez opory ve skutečném stavu věci. Žalobkyně zdůraznila, že stavební povolení ke kolaudované stavbě bylo zrušeno a již z tohoto důvodu kolaudační rozhodnutí nemůže obstát. Důvodem pro zrušení správního rozhodnutí je i skutečnost, že byla ve věci nařízena obnova řízení a obnovené řízení bylo přerušeno do vyřešení předběžné otázky. Při zřejmé nezákonnosti původního kolaudačního řízení nelze jako předběžnou otázku posoudit rozhodnutí o udělení výjimky, která nebyla udělena před vydáním původního rozhodnutí. K tvrzenému nedostatku své žalobní legitimace žalobkyně odkázala na § 66 odst. 2 s. ř. s. s tím, že její oprávnění vyplývá přímo z textu tohoto zákonného ustanovení a posouzení, zda je dán závažný veřejný zájem na podání žaloby, náleží pouze do její kompetence.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, aniž shledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Důvodnost takové námitky by totiž z podstaty věci musela sama o sobě vést ke zrušení rozsudku krajského soudu.

Podle stěžovatele nejsou v rozsudku uvedeny důvody, které vedly soud k závěru, že je kolaudační rozhodnutí neurčité.

Nejvyšší správní soud námitce nepřisvědčil. Jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, skutečně je povinnost soudů odůvodnit své rozsudky. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření mj. v § 54 odst. 2 s. ř. s. Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud nemůže odmítnout argumentaci pro nesprávnost, aniž by současně neuvěděl, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

V posuzované věci krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nezákonnost, neboť bylo vydáno v rozporu se stavebním zákonem, prováděcími předpisy a správním řádem. Stěžovatel podle krajského soudu dovršil tímto rozhodnutím nezákonné postupy

z předchozích řízení, na které kolaudační rozhodnutí navazovalo, a zůstal mnoho dlužen zákonným požadavkům kladeným na stavební i kolaudační řízení. Jak vyplývá ze správního a soudního spisu, stavebnice nedodržela stavební povolení a nepovolené stavební úpravy, spojené se změnou užívání stavby, jí byly povoleny dodatečně v řízení o odstranění stavby. Krajský soud shledal, že předmětem dodatečného povolení byly pouze nepovolené stavební úpravy, byť s deklarovanou změnou účelu stavby. Kolaudační rozhodnutí tedy bylo vydáno na stavbu, která byla realizována částečně podle stavebního povolení a částečně podle dodatečného povolení stavby. Takový postup ovšem stavební zákon nepřipouští, proto krajský soud shledal kolaudační povolení neurčitým.

Krajský soud vyjádřil svůj závěr zcela jednoznačně a navíc dodal, že tato okolnost není pro rozhodnutí ve věci rozhodná. Přezkoumávané kolaudační rozhodnutí, resp. řízení mu předcházející, trpělo závažnými vadami také z dalších důvodů, vyložených v odůvodnění napadeného rozsudku. Z obsahu odůvodnění je zřejmé, že podle krajského soudu trpí rozhodnutí stěžovatele vadami zejména vzhledem k porušení § 50 odst. 8 vyhlášky OPT. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že odůvodnění napadeného rozsudku mohlo být v některých ohledech terminologicky přesnější, ale uzavírá, že není zatíženo vadami, které by vedly k jeho nepřezkoumatelnosti.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stížní námitce, podle níž se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkami o nedostatku žalobní legitimace žalobkyně. Krajský soud uvedl, že žalobkyně vysvětlila důvody, pro které podala žalobu, v bodu VI. žaloby a krajský soud se s uvedenými skutečnostmi ztotožňuje. Podle § 66 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší státní zástupce oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, jestliže shledá závažný veřejný zájem k jejímu podání. Úvaha, zda je v konkrétní věci dán „závažný veřejný zájem“, je vyhrazena Nejvyššímu státnímu zástupci, nepodléhá přezkumu správními soudy a záleží na žalobkyni, zda svého práva využije (k tomu srov. Vopálka V., Mikule V., Šimůnková V., Šolín M., *Soudní řád správní. Komentář*, 1. vydání, C. H. Beck, str. 158). Krajskému soudu proto nelze vyčítat, že se danou otázkou nezabýval a do odůvodnění svého rozhodnutí tuto úvahu nezahrnul. Nejvyšší správní soud dále dodává, že závažné ohrožení veřejného zájmu, zakládající žalobní legitimaci Nejvyššího státního zástupce, není omezeno pouze na případy porušení právního řádu ve prospěch konkrétní osoby a podání žaloby nebrání ani to, že v době jejího podání lze ještě využít mimořádných opravných prostředků podle předpisů o řízení před správními orgány (např. zde namítaná obnova kolaudační řízení).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu není důvodná.

Co do namítaného nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, stěžovatel především tvrdil nesprávný výklad pojmu „pozemek se stavbou rodinného domu“ a nesprávné posouzení otázky, kdy lze považovat určitý pozemek za pozemek se stavbou rodinného domu ve smyslu § 50 odst. 8 vyhlášky OPT, resp. zda se v daném případě jednalo o druh pozemku, pro který citovaná vyhláška stanovuje omezení pro umístování staveb. Krajský soud ve shodě se žalobkyní zastává názor, že při hodnocení předmětného pozemku je třeba sledovat především skutečný stav v území,

jeho stísněné poměry, napojení inženýrských sítí stavby na sítě rodinného domu a je třeba přihlédnout i k samotnému vymezení stavby podle stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. Podle stěžovatele nejsou tyto skutečnosti rozhodné a jedinou relevantní okolností pro posouzení charakteru pozemku je faktický stav rozdělení pozemku podle geometrického plánu.

Nejvyšší správní soud se přiklonil k závěrům krajského soudu, které považuje za souladné jak se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, tak se spravedlivým uspořádáním vztahů v daném území.

Obsah termínu „pozemek se stavbou rodinného domu“ není stanoven zákonem a v kontextu stavebního zákona ani českou judikaturou. Podle § 50 odst. 8 vyhlášky OPT v tehdy účinném znění platilo, že *„na pozemku se stavbou rodinného domu se mohou umísťovat také garáže a drobné stavby, které plní doplňkovou funkci k němu, popřípadě jedna stavba pro podnikatelskou činnost o zastavěné ploše do 16 m² a 4,5 m výšky, není-li z prostorových důvodů možno zabezpečit uvedené funkce v rodinném domě. Tyto stavby se musí umístit tak, aby svým vzhledem a účinky na okolí nenarušovaly obytné a životní prostředí a podle charakteru podnikatelské činnosti splňovaly též požadavky na dopravní obslužnost a parkování.“*

Argumentace stěžovatele je založena na tvrzení, že v době jeho rozhodování se jednalo o dva odlišné pozemky. Pozemek se stavbou rodinného domu byl rozdělen geometrickým plánem na několik parcel a podle stěžovatele lze usuzovat na jejich samostatnou povahu.

Nejvyšší správní soud v tomto kontextu zdůrazňuje nutné rozlišování pojmů „parcela“ a „pozemek“. Jejich rozlišení se věnuje zejm. § 27 katastrálního zákona, podle něhož se pozemkem rozumí část zemského povrchu, oddělená od sousedních částí hranicí územní správní jednotky nebo hranicí katastrálního území, hranicí vlastnickou či hranicí držby [§ 27 písm. a) katastrálního zákona], zatímco parcelou se rozumí pozemek, který je geometricky a polohově určen, zobrazen v katastrální mapě a označen parcelním číslem [§ 27 písm. b) katastrálního zákona]. Vymezení parcely pomocí parcelních čísel je proto především nástrojem sloužícím jejímu zachycení v katastrálním operátu, nikoliv však prostředkem, který by sám o sobě měnil její charakter.

Stěžovatel tvrdí, že by nerespektováním provedeného „dělení pozemků“ porušil povinnost vycházet při vydání rozhodnutí vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodnutí (§ 46 správního řádu) a také § 20 zákona katastrálního zákona, podle kterého *„údaje katastru, a to parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území, jsou závazné pro právní úkony týkající se nemovitostí vedených v katastru.“* Z posledně citovaného ustanovení stěžovatel dovozuje samostatnou povahu pozemků, na nichž je umístěna stavba prodejny a stavba rodinného domu, přestože jejich těsná vazba byla od počátku stavebního řízení, v rámci řízení o stavebním povolení, deklarována samotnou stavebnicí. V souhrnné zprávě projektové dokumentace, předložené ve stavebním řízení, bylo uvedeno, že stavba má vazbu na stávající rodinný dům, jehož užívání má nový objekt rozšířit a má doplnit stavební čáru ulice. Těsný vztah s rodinným domem je dán i napojením rozvodů inženýrských sítí objektu prodejny na rodinný dům (přípojky elektřiny, vodovod, kanalizace). Nejvyšší správní soud

pak nepřisvědčil názoru, že parcelním dělením pozemku lze změnit jeho charakter a tím redefinovat podmínky stanovené pro umístění objektu. Katastrální označení, z něž stěžovatel dovozuje existenci nového pozemku, je tedy pouze otázkou identifikace, nikoliv nástrojem měnícím povahu pozemku. Namítá-li stěžovatel povinnost zohlednit při posuzování povahy pozemku § 20 katastrálního zákona, lze mu přisvědčit, avšak postup, který stěžovatel zvolil, se této povinnosti vymyká. Citované ustanovení totiž stanoví závaznost parcelního označení pozemků pro právní úkony ve smyslu údajů evidovaných v katastru nemovitostí, tj. výše zmíněné identifikace pozemků. Výklad zvolený stěžovatelem je ovšem nesprávný, neboť posuzuje charakter pozemku izolovaně a bez dalších souvislostí pouze na základě citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud podotýká, že nelze trvat na formálním výkladu sporného pojmu při vědomí, že odpovídá jeho textu, nikoliv však smyslu.

Při posouzení, zda se jedná o pozemek se stavbou rodinného domu, je nutné vedle identifikace pozemku pomocí jeho parcelního čísla zohlednit další skutečnosti. Ze spisového materiálu, zejm. z předložených listin Katastrálního úřadu v Hradci Králové, vztahujících se k dané stavbě, vyplývá, že na stavební parcele č. 2934 v k. ú. N. H. je stavba rodinného domu P. H. se zahradou p. č. 934/34. Tato zahrada byla rozdělena geometrickým plánem na parcely p. č. 934/34, p. č. 934/112 a p. č. 934/113. Na parcele p. č. 934/112 byla umístěna stavba prodejny s barem, přičemž od zbývající části původní parcely p. č. 934/34 byla oddělena ze tří stran novou parcelou p. č. 934/113 ve tvaru písmene „U“, o širší pruhu 40 cm, ve vlastnictví A. H. Stěžovatel zohlednil tuto skutečnost při výkladu pojmu „sousední pozemky a stavby na nich“, svoji argumentaci opřel o tehdy účinné znění § 139 písm. c) stavebního zákona a omezil tak okruh účastníků řízení. Tento nepřipustně restriktivní přístup krajský soud kritizoval v napadeném rozsudku již v odkazu na řízení o zrušení stavebního povolení. Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu plně ztotožňuje. Ostatně, povinnost extenzivního výkladu pojmu sousedních pozemků dovedl i Ústavní soud, podle něž *„jedině extenzivní výklad § 34 odst. 1 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. je ústavně konformní; tomu nasvědčuje i samotným zákonodárcem předpokládaná pouhá možnost dotčení práv. Omezení pojmu „soused“ jenom na vlastníky nemovitostí, které spolu bezprostředně souvisí, resp. mají společnou (mezující) hranici se stavebním pozemkem, není v souladu s ústavními principy ochrany základních práv“* (nálezn ze dne dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, www.judikatura.cz). Nejvyšší správní soud podotýká, že povinnost ústavně souladného výkladu právních norem se v plném rozsahu vztahuje i na orgány státní správy, které mají povinnost dát takovému výkladu přednost při existenci více v úvahu přicházejících interpretací. Stěžovatel z této povinnosti zjevně vybočil.

Neobstojí ani stížní námitka, podle níž krajský soud nerespektoval právní stav, resp. rozdělení pozemků. V této souvislosti nelze přehlédnout jednoznačně nezákonný postup stavebnice v průběhu stavebního řízení, který krajský soud konstatoval již v řízení o zrušení stavebního povolení. Neobstojí-li přitom při přezkumu zákonnosti správní rozhodnutí, na jehož základě byla stavba do území vpuštěna, tj. stavební povolení, může jen obtížně obstát rozhodnutí, jímž bylo povoleno takovou stavbu užívat. Nejvyšší správní soud ostatně vyslovuje pochybnost i o samotném rozdělení pozemku, jehož se stěžovatel dovolává, neboť z obsahu správního spisu nevyplývá existence předchozího územního rozhodnutí [§ 32 odst. 1 písm. e) stavebního zákona]. Tato skutečnost však nebyla předmětem řízení před krajským soudem, proto

ji ani Nejvyšší správní soud blíže nezkoumal a při svém rozhodování k ní nepřihlížel, jakkoliv se i v jejím světle jeví argumentace stěžovatele značně účelová.

Poslední námitkou stěžovatel brojil proti nedostatečnému zohlednění obnovy kolaudačního řízení. Soudy ve správním soudnictví vychází při přezkumu rozhodnutí ze skutkového i právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), stěžovatel však poukazuje na správní řízení jiná, která nebyla vůbec předmětem posuzování krajského soudu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem tohoto řízení je rozhodnutí o povolení užívání stavby, nikoliv rozhodnutí v obnoveném kolaudačním řízení. Žaloba v nyní posuzované věci směřovala proti rozhodnutí o povolení užívání stavby, vydanému na základě žádosti stavebníka. Krajský soud neměl povinnost a nemohl sám brát v úvahu následující procesní vývoj. Ostatně, možnost správního orgánu zabránit soudnímu přezkumu jím vydaného správního rozhodnutí tím, že obnoví původní správní řízení s nejistým výsledkem co do obsahu následného rozhodnutí, se jeví v křiklavém rozporu s povahou a účelem kontroly státní správy soudní mocí. Nejvyšší správní soud na okraj podotýká, že z hlediska procesní aktivity žalovaného správního orgánu lze zohlednit pouze její výsledek, tj. uspokojení navrhovatele.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal nezákonnost v posouzení právních otázek krajským soudem, a neshledal v řízení ani jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud připomíná, že citovaná ustanovení stavebního zákona byla s účinností od 1. 1. 2007 zrušena zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ale podle přechodných ustanovení tohoto zákona (§ 190 odst. 3) se řízení zahájena a neskončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Správní řízení v posuzované věci bylo přitom zahájeno ještě před jeho účinností. Skutkový a právní stav, z něhož vycházel žalovaný, je pak rozhodný i pro Nejvyšší správní soud.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch a žalobkyni, které by jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu